

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ประโยคโดยทั่วไปจะแยกได้เป็น 2 ภาคคือ ภาคประธาน และภาคแสดง
"โดยปกติข้อความสำคัญที่จะสื่อความหมายของประโยคมักจะอยู่ที่ภาคแสดง"

(趙元任 Zhào Yuán-rèn 1979 : 48) การศึกษาเรื่องเกี่ยวกับ
ภาคแสดงจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาไวยากรณ์ของภาษาใดภาษาหนึ่ง

จากข้อมูลที่ไต่พบ ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า ภาคแสดงของภาษาจีน และ
ภาษาไทยมีส่วนประกอบที่เหมือนหรือคล้ายกันอยู่ไม่น้อย ตัวอย่างเช่น ทั้งภาษา
จีนและภาษาไทยมีภาคแสดงที่มีแค่คำนามโดยไม่ต้องมีคำกริยาปรากฏ

ภาษาจีน

1. 明天國慶。

Míngtiān Guóqìng.

พรุ่งนี้ วันชาติ

พรุ่งนี้วันชาติ

2. 這老爺子 諸葛亮。

Zhè lǎoyézi Zhū Gé-liàng.

นี่ ลุง ชงเบ้ง

ลุงคนนี่ชงเบ้ง

ภาษาไทย

1. วันนี้วันชาติ

2. อู่นี่อู่น

ภาษาจีนและภาษาไทยเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลเดียวกัน คือ "จีน-ทิเบต" ภาษาทั้งสองมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาก ฉะนั้นการศึกษาเปรียบเทียบภาษาจีนกับภาษาไทยจึงเป็นงานที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยในด้านเสียง ความหมายและคำ แต่ยังไม่ค่อยมีผู้ใดได้ศึกษาเปรียบเทียบภาคแสดง ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของประโยค ผู้วิจัยจึงใคร่จะศึกษาเปรียบเทียบเรื่องนี้เพื่อให้ทราบว่า ภาคแสดงในประโยคความเดียวของทั้งสองภาษามีความเหมือน ความคล้าย หรือความแตกต่างกันอย่างไร

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่า ภาคแสดงในประโยคความเดียวของทั้งสองภาษามีส่วนประกอบและลักษณะการปรากฏเป็นอย่างไร
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบภาคแสดงในประโยคความเดียวของภาษาจีนกับภาษาไทย ในเรื่องดังกล่าวว่า มีความเหมือนความคล้ายคลึงหรือความแตกต่างกันอย่างไร

ขอบเขตการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะภาคแสดงในประโยคความเดียวของภาษาจีนกลางและภาษาไทยกรุงเทพฯ
2. ศึกษาเฉพาะประโยคความเดียวที่มีแบบประโยคปกติ นั่นคือ จะต้อง มีประธานอยู่ก่อนประโยคเสมอ (คร.นววรรณ พันธุเมธา 2525 : 135)
3. ศึกษาเฉพาะประโยคที่เริ่มต้นบทสนทนาได้ ซึ่งนักไวยากรณ์บางท่านเรียกว่าประโยคเริ่ม (คร.วิจิณณ์ ภาณุพงศ์ 2524 : 14)
4. ในการศึกษาภาคแสดงที่มีทั้งกรรมและคำขยายคำกริยาจะศึกษาเฉพาะภาคแสดงที่มีแต่กรรมตรงเท่านั้น ไม่ศึกษาภาคแสดงที่มีกรรมรองด้วย
5. ศึกษาเฉพาะภาคแสดงแบบที่มีในทั้งสองภาษา ถ้าภาคแสดงแบบใดมีเฉพาะในภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่น "ภาคแสดงแบบที่มี 的 de" และภาคแสดงแบบที่มี 把 bǎ ซึ่งมีเฉพาะในภาษาจีน ผู้วิจัยจะไม่นำมาเปรียบเทียบ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. สํารวจหนังสือไวยากรณ์ วิทยานิพนธ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ทั้งภาษาจีนและภาษาไทย
2. รวบรวมข้อมูลจากหนังสือไวยากรณ์ วิทยานิพนธ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ทั้งภาษาจีนและภาษาไทย และเก็บข้อมูลจากเพื่อนนิสิตและผู้วิจัยเองด้วย
3. นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมไว้มาศึกษาวิเคราะห์เพื่อให้ทราบว่าภาคแสดงในประโยคความเดียวของภาษาจีนและภาษาไทยมีส่วนประกอบและลักษณะปรากฏเป็นอย่างไร
4. นำผลการศึกษามาเปรียบเทียบเพื่อให้ทราบว่าภาคแสดงในประโยคความเดียวของทั้งสองภาษานี้มีความเหมือน ความคล้ายคลึง หรือ ความแตกต่างอย่างไร
5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในภาษาจีน

ในหนังสือและบทความที่กล่าวถึงภาคแสดงในภาษาจีนนั้น มักไม่แยกว่าเป็นภาคแสดงในประโยคความเดียว หรือ ประโยคความซ้อน ฉะนั้นตัวอย่างที่อ้างถึงอาจจะมีภาคแสดงในประโยคความซ้อนปนอยู่ด้วย

ลูหวิ ชูเซียง (呂叔湘 Lǚ Shū-xiāng และคณะ 1981 : 16-21) ได้กล่าวถึงภาคแสดงในหนังสือ 現代漢語八百詞 Xiàndài Hànyǔ Bābǎi Cí (แปลร้อยคำในภาษาจีนปัจจุบัน) ว่าภาคแสดงในภาษาจีนมี 3 ชนิด ได้แก่

1. ภาคแสดงที่เป็นคำกริยา (รวมทั้งคำคุณศัพท์ที่เป็นภาคแสดงได้) กริยาในที่นี้จะหมายถึงคำกริยาคำเดียวก็ได้ หรือ จะเป็นคำกริยากับคำขยาย หรือ คำกริยากับกรรมก็ได้

ตัวอย่าง

1. 塵土飛揚。

Chéntǔ fēiyáng.

ชี้ฝุ่น ฟุ้งทลย

ชี้ฝุ่นฟุ้งทลย

2. 你學過英語嗎？

Nǐ xuéguo Yīng yǔ ma ?

คุณ เคย-เรียน ภาษาอังกฤษ ไหม

คุณเคยเรียนภาษาอังกฤษไหม

ภาคแสดงที่เป็นกริยานี้ พบมากที่สุดและสลับซับซ้อนที่สุด

2. ภาคแสดงที่เป็นคำนามและมีคำกริยา 是 shì "เป็น"

ภาคแสดงที่เป็นคำนาม (รวมทั้งคำสรรพนาม) โดยทั่วไปจะมีคำกริยา 是 shì "เป็น" เป็นกริยาเชื่อม แต่บางภาคแสดงก็มีคำนามปรากฏแต่คำพ้องโดยไม่ต้องมีคำกริยา 是 shì "เป็น" ปรากฏ

ตัวอย่าง

1. 他是工人。

Tā shì gōngrén.

เขา เป็น กรรมกร

เขาเป็นกรรมกร

2. 我十九歲。

Wǒ shíjiǔ suì.

ผม สิบเก้าปี

ผมอายุสิบเก้า

3. ภาคแสดงที่เป็นอนุประโยค

ลูหัว ชูเซียง เห็นว่าลักษณะพิเศษของภาษาจีนอย่างหนึ่งคือ

อนุประโยคทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้

ตัวอย่าง

這 件 事 我 沒 聽 說 。

Zhèjiàn shì wǒ méitīngshuō.

นี่—เรื่อง (ลักษณะนาม) เรื่อง ผม ไม่ ได้ยินมา
เรื่องนี้ผมไม่ได้ยินมา

๑. เต๋อซี (朱德熙 Zhū Dé-xī 1982 : 40 , 102)

ได้กล่าวถึงภาคแสดงในหนังสือ 語法講義 Yǔfǎ Jiǎngyì (ตำราเรียน
ไวยากรณ์) โดยแยกภาคแสดงเป็น 4 ชนิด ได้แก่

1. ภาคแสดงที่เป็นหมวดคำนาม¹

ตัวอย่าง

1. 今 天 (是) 中 秋 。

Jīntiān (shì) Zhōngqiū.
วันนี้ (เป็น) วันไหว้พระจันทร์
วันนี้ (เป็น) วันไหว้พระจันทร์

2. 今 天 剛 星 期 三 。

Jīntiān gāng Xīngqī sān.

วันนี้ เพิ่ง วันพุธ
วันนี้ เพิ่ง วันพุธ

¹๑. เต๋อซี ได้แยกคำเป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่ คำแท้กับคำไม่แท้
ในคำเหล่านี้ท่านได้แยกออกอีก 2 ชนิดตามลักษณะทางไวยากรณ์ คือ หมวดคำนาม ได้
แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำบอกจำนวน คำบอกเวลา เป็นต้น อีกชนิดหนึ่ง คือ
หมวดคำแสดงซึ่งมีคำกริยา คำคุณศัพท์

2. ภาคแสดงที่เป็นคำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงได้

ตัวอย่าง

北方 乾 躁 , 南方 潮 濕 。

Běifāng gānzào Nānfāng cháoshī.

ภาคเหนือ แห้ง ภาคใต้ ชื้น

ภาคเหนือแห้งภาคใต้ชื้น

3. ภาคแสดงที่มีคำกริยา 是 shì "เป็น" กรรมของกริยา shì "เป็น" จะเป็นหมวดคำนามก็ได้ หรือจะเป็นหมวดคำกริยาก็ได้

ตัวอย่าง

語 言 是 工 具 。

Yǔyán shì gōngjù.

ภาษา เป็น เครื่องมือ

ภาษาเป็นเครื่องมือ

4. ภาคแสดงที่เป็นอนุประโยค

ตัวอย่าง

這 個 人 心 眼 兒 好 。

Zhège rén xīnyǎnr hǎo.

นี่-คน (ลักษณะนาม) คน ใจ ดี

คนนี่ใจดี

ในหนังสือ

- 漢 語 語 法 新 編

Hànyǔ Yǔfǎ Xīnbiān

(ไวยากรณ์จีนฉบับเรียบเรียงใหม่) ซึ่งมี เคิ่ง ฉูหนาน เป็นหัวหน้าเรียบเรียง
 (鄧 福 南 Dèng Fú-nán และคณะ 1983 : 125) ได้กล่าวถึงภาค
 แสดงซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

1. ภาคแสดงที่พบบ่อยคือ ภาคแสดงที่เป็นคำกริยา หรือ คำคุณศัพท์
ตัวอย่าง

科學的春天來到了。

Kēxuéde Chūntiān láidào le.

วิทยาศาสตร์ - ของ ฤดูใบไม้ผลิ มาถึงแล้ว .

ฤดูใบไม้ผลิของวิทยาศาสตร์ได้มาถึงแล้ว

2. ภาคแสดงที่เป็นคำนามบอกวัน วันที่ และ ทิศทางอากาศ
ตัวอย่าง

明天元旦。

Míngtiān Yuándàn.

พรุ่งนี้ วันขึ้นปีใหม่

พรุ่งนี้วันขึ้นปีใหม่

3. ภาคแสดงที่เป็นคำสรรพนามบางชนิด
ตัวอย่าง

研究的結果怎麼樣。

Yánjiū de jiéguǒ zěnmeyàng.

การวิจัย ของ ผล อย่างไร

ผลการวิจัยเป็นอย่างไร

4. ภาคแสดงที่เป็นคำเลียนเสียง
ตัวอย่าง

船兩旁的水嘩嘩嘩。

Chuán liǎngpáng de shuǐ huā huā huā.

เรือ สองข้าง ของ น้ำ จ๊อก ๆ ๆ

น้ำที่สองข้างเรือตั้งจอก ๆ

5. ภาคแสดงที่เป็นคำซ้ำลักษณะนาม

ตัวอย่าง

白 雲 朵 朵 。

Báiyún duǒduǒ.

เมฆขาว ก้อน ๆ

เมฆขาวเป็นก้อน ๆ

6. ภาคแสดงที่เป็นวลีชนิดต่าง ๆ (นอกจากวลีที่มีคำบุพบท 所 suǒ นำหน้าและวลีเป็นคำนิยมสรรพนาม + คำลักษณะนาม)

ตัวอย่าง

梅 雨 潭 是 一 個 瀑 布 潭 。

Méiyǔtán shì yíge pùbùtán.

เหมยยูหวิแอ่ง เป็น หนึ่งแห่ง น้ำตกแอ่ง

แอ่งเหมยยูหวิเป็นแอ่งน้ำตกแห่งหนึ่ง

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในภาษาไทย

พระยาอุปทิศศิลปสาร ได้กล่าวถึงภาคแสดงของเอกรรดประโยคในหนังสือหลักภาษาไทย (2522 : 223-236) ว่าภาคแสดงประกอบด้วยบทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และบทขยายกรรม แต่ละบทจะประกอบด้วยคำหรือวลีต่อไปนี้

1. บทกริยาประกอบด้วย

คำกริยา

ตัวอย่าง

1. นกบิน (อกรรมกริยา)

2. คนกินข้าว (สกรรมกริยา)

3. คนนี้เป็นครู (วิกิครรถกฤษยา)
กริยาวลี

ตัวอย่าง

- 1. เขาควรมินดี
- 2. เขาได้มาที่บ้าน
- 2. บทขยายกริยาประกอบด้วย
คำวิเศษณ์

ตัวอย่าง

- 1. เขามาก่อน
 - 2. เขาเดินไว
- วลีต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่วิเศษณ์

ตัวอย่าง

- 1. เขาวิ่งเร็วมากทีเดียว
- 2. เขาอนลิสซัวโมงเต็ม
- 3. บทกรรมประกอบด้วย
คำนาม

ศูนย์วิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่าง

ฉันเห็นคน
คำสรรพนาม

ตัวอย่าง

เขารักฉัน

บทกวีสาขาวมาลา

ตัวอย่าง

เขาชอบนอน

คำวิเศษณ์

ตัวอย่าง

เขาไม่รักดี

บทวลีต่าง ๆ

ตัวอย่าง

1. ฉันชอบนกเขาชวา (นามวลี)
 2. ฉันไม่ชอบถูกบังคับ (กริยาวลี)
 3. พระองค์ทรงชุบเลี้ยง ข้าเบ็องบthalmaly ปานฉะนี้ (สรรพนามวลี)
- บทพิเศษต่าง ๆ

ตัวอย่าง

เขาแปล "ในเมืองสวรรค์" ไม่ถูก

4. บทขยายกรรมประกอบค้ำย

คำวิเศษณ์

ตัวอย่าง

เขาจับช้างป่า

บทวิกิติการก

ตัวอย่าง

ฉันนับถือนายมี นายอำเภอ

บทวลี

ตัวอย่าง

คำสืงินข้าวสามชามกว่า

พระยาอุปทิศศิลปสารเห็นว่า ใน 4 บทดังกล่าวนี้บทกริยาเป็นส่วนสำคัญของภาคแสดง ถ้าประโยคใดไม่มีคำกริยาถือว่าละไว้ในฐานที่เข้าใจ

ดร.บรรจบ พันธุเมธา ได้กล่าวถึงภาคแสดงในหนังสือลักษณะภาษาไทย (2519 : 140) ว่า ภาคแสดงก็คือคำกริยา นอกจากนั้นแล้วในประโยคยังมีภาคประธาน คือผู้ทำ หรือ ผู้แสดงกริยา ภาคผู้ถูกคือกรรมและภาคขยายซึ่งแบ่งเป็นสองพวกคือ ขยายผู้ทำ หรือ ผู้ถูกเรียกคุณศัพท์ ขยายกริยาเรียกกริยาวิเศษณ์

ดร.นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 135) ได้กล่าวถึงประโยคความเดียวในหนังสือไวยากรณ์ไทยว่า โดยปกติประโยคความเดียวในภาษาไทยจะมีแบบประโยค ดังนี้

1. ประธาน - กริยา

ตัวอย่าง

ฝนตก

2. ประธาน - กริยา - กรรมตรง

ตัวอย่าง

เขาเตะเก้าอี้

3. ประธาน - กริยา - กรรมรอง

ตัวอย่าง

เรือจมในทะเล

4. ประธาน - กริยา - กรรมตรง - กรรมรอง

ตัวอย่าง

นึกให้หนังสือแก่เพื่อน

ในหนังสือโครงสร้างภาษาไทยระบบไวยากรณ์ (2525 : 31)
 คร.วิจิตร ภาณุพงศ์ ได้กล่าวถึงลักษณะโครงสร้างของประโยคสามัญ ซึ่งเป็น
 ประโยคเริ่มและประกอบด้วยส่วนมูลฐานล้วน ๆ มีทั้งหมด 12 แบบ ดังนี้

1. แบบ อ*

ตัวอย่าง

หนาวจังนะ

2. แบบ ป อ

ตัวอย่าง

กับข้าว อร่อยนะ

3. แบบ อ ป

ตัวอย่าง

ชน เด็กพวกนี้

*ส่วนมูลฐานได้แก่	หน่วยประธาน	ใช้อักษรย่อ ป.
ส่วนมูลฐานได้แก่	หน่วยกรรมตรง	ใช้อักษรย่อ ต.
ส่วนมูลฐานได้แก่	หน่วยกรรมรอง	ใช้อักษรย่อ ร.
ส่วนมูลฐานได้แก่	หน่วยนามเดี่ยว	ใช้อักษรย่อ นค.
ส่วนมูลฐานได้แก่	หน่วยกรรม	ใช้อักษรย่อ อ.
ส่วนมูลฐานได้แก่	หน่วยสกรรม	ใช้อักษรย่อ ส.
ส่วนมูลฐานได้แก่	หน่วยทวิกรรม	ใช้อักษรย่อ ท.

4. แบบ ส ท

ตัวอย่าง

หิวน้ำ

5. แบบ ป ส ท

ตัวอย่าง

คน เคาะ ประทุ

6. แบบ ท ป ส

ตัวอย่าง

รดคันนี้ เพื่อน จะขอยืม

7. แบบ ท ท ร

ตัวอย่าง

ลืมหอน สตางค์ ลูกค้า

8. แบบ ป ท ท ร

ตัวอย่าง

พี่ ป้อน ข้าว น้อง

9. แบบ ท ป ท ร

ตัวอย่าง

ผลไม้ พี่ จะถวาย พระ

10. แบบ ร ป ท ท

ตัวอย่าง

เค้กกลุ่มนี้ ครู ยังไม่ได้บอก คะแนน

11. แบบ นค

ตัวอย่าง

แม่จำ

12. แบบ นค นค

ตัวอย่าง

โน้มน้ำ โรงเรียนของลูก

พิน เตอคัง (2526 : 1-16) ได้กล่าวถึงภาคแสดงในบทความเรื่อง "ชนิดของภาคแสดงในภาษาไทย" ว่าภาคแสดงในภาษาไทยมีทั้งหมด 4 ชนิด คือ

1. ภาคแสดงที่เป็นนาม

ตัวอย่าง

1. แกนะ ใจจ้ง

2. สายหยุด น้องผมครับ

ภาคแสดงที่เป็นคำนามส่วนใหญ่เติมคำว่า "เป็น" หรือ "คือ"

ได้

2. ภาคแสดงที่เป็นกริยา

ตัวอย่าง

1. นิคหลับ (อกรรมกริยา)

2. บิควากภาพ (สกรรมกริยา)

3. ผมฉลักประทุเข้าไป (กริยาติดต่อกัน)

4. ทมกักแมวทาย (กริยา + คำซ้อนหน้าที + กริยา)

3. ภาคแสดงที่เป็นคุณศัพท์

ตัวอย่าง

1. ส่วนนี้ ใหญ่
2. ราคาหนังสือนี้ แพง
4. ภาคแสดงที่เป็นประโยค

ตัวอย่าง

1. คุณจิต แก่ใจดีมาก
2. ยายคนนี้ ปากจึก

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้เห็นความเหมือน ความคล้ายคลึง และความแตกต่างของภาคแสดงในประโยคความเดียวของภาษาจีนและภาษาไทย
2. จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาจีนแก่คนไทยและการเรียนการสอนภาษาไทยแก่คนจีน
3. จะเป็นแนวทางให้ผู้สนใจศึกษาไวยากรณ์จีนและไวยากรณ์ไทยได้ศึกษาค้นคว้าต่อไป

ชนิดของคำที่ใช้ในการวิจัย

ในการเปรียบเทียบภาคแสดงประโยคความเดียวของภาษาจีนและภาษาไทย เราจำเป็นต้องเข้าใจเรื่องชนิดของคำของทั้งสองภาษาตรงกันด้วย

การจำแนกชนิดของคำนั้น นักไวยากรณ์มีเกณฑ์ในการจำแนกต่าง ๆ กัน เรื่องชนิดของคำเป็นเรื่องใหญ่และสลับซับซ้อนมาก ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถศึกษาเรื่องนี้ได้ละเอียด จึงเลือกวิธีจำแนกชนิดของคำใกล้เคียงกันที่สุดในภาษาทั้งสอง ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการเปรียบเทียบ

ในภาษาจีน ผู้วิจัยจะใช้ชนิดของคำที่ปรากฏในหนังสือ 實用現代

漢語語法 Shíyòng Xiàndài Hànyǔ yǔfǎ (ไวยากรณ์จีนปัจจุบัน)

(劉月華 Liú Yuè-huá และคณะ 1983 : 18-260) ซึ่งได้แยกชนิดคำเป็น 12 ชนิดดังนี้

(1) คำนาม คำนามเป็นคำชนิดที่บอก ชื่อคน หรือ สิ่งของ (รวมทั้งคำที่บอกเวลา สถานที่ และทิศทาง) เช่น 手 shǒu "มือ" 學生 xuéshēng "นักเรียน" โดยทั่วไปคำนามจะมีคำบอกจำนวน + คำลักษณนามขยายได้ แต่จะใช้คำวิเศษณ์ขยายไม่ได้ อย่างไรก็ตามในภาคแสดงที่มีคำนามปรากฏ แต่ลำพังบางกรณีจะมีคำวิเศษณ์ขยายคำนามได้

(2) คำสรรพนาม คำสรรพนามเป็นคำที่ใช้แทนคำอื่น เช่น 您 nín "ท่าน" 這 zhè "นี่"

(3) คำบอกจำนวน คำบอกจำนวนมีทั้งคำบอกจำนวนนับและคำบอกลำดับที่ เช่น 五 wǔ "ห้า" 第一 dìyī "ที่หนึ่ง" คำบอกจำนวนมักจะมีคำลักษณนามปรากฏรวม

(4) คำลักษณนาม คำลักษณนามเป็นคำที่บอก "หน่วย" ของ ผู้คน สิ่งของ หรือการกระทำ เช่น 張 zhāng "แผ่น" 顆 kē "เม็ด" คำลักษณนามมักจะมีปรากฏร่วมกับคำบอกจำนวน

(5) คำกริยา คำกริยามักมีความหมายบอกการกระทำ เช่น 吃 chī "กิน" 寫 xiě "เขียน" โดยปกติคำกริยาจะใช้คำ 不 bù "ไม่" หรือ 沒 有 méiyǒu "ไม่ได้" ขยายได้ และส่วนใหญ่จะใช้คำวิเศษณ์ที่บอกระดับ เช่น 非 常 fēicháng "เหลือเกิน" 最 zuì "ที่สุด" ขยายไม่ได้ (ยกเว้นคำกริยาที่บอกสภาพทางจิตใจ เช่น 愛 ài "รัก" อาจใช้คำวิเศษณ์ที่บอกระดับขยายได้)

(6) คำคุณศัพท์ คำคุณศัพท์เป็นคำชนิดที่บอกคุณลักษณะหรือสภาพการณ์ เช่น 高 gāo "สูง" 乾 乾 淨 淨 gāngānjìngjìng "สะอาดสะอาด" คำคุณศัพท์โดยมากมีคำวิเศษณ์ที่บอกระดับขยายได้ เช่น คำวิเศษณ์ 最 zuì "ที่สุด" นอกจากนี้คำคุณศัพท์ยังใช้ในรูปประโยคเปรียบเทียบได้ เช่น ... 比 bǐ... "...กว่า..."

(7) คำวิเศษณ์ คำวิเศษณ์เป็นคำบอกระดับ ขอบเขต เวลา การ ปฏิเสธ หรือ สภาพการณ์อื่น ๆ ของการกระทำ เช่น 最 zuì "ที่สุด" 剛剛 gānggāng "เพิ่ง" โดยปกติคำวิเศษณ์ใช้ขยายคำกริยา หรือ คำคุณศัพท์และจะปรากฏคำลำพังไม่ได้

(8) คำบุพบท คำบุพบทเป็นคำที่มีตำแหน่งอยู่หน้าคำนามหรือคำสรรพนาม เพื่อแสดงทิศทาง สถานที่ เวลา เป็นต้น คำบุพบทจะปรากฏโดยลำพังในประโยคไม่ได้ เช่น 跟 gēn "กับ" 在 zài "ที่"

(9) คำสันธาน คำสันธานเป็นคำที่ใช้เชื่อมคำ กลุ่มคำหรืออนุประโยค จะปรากฏคำลำพังในประโยคไม่ได้ เช่น 和 hé "และ" 與 yǔ "กับ"

(10) คำช่วย คำช่วยในภาษาจีนมีทั้งคำช่วยโครงสร้าง เช่น คำ的 de และคำช่วยเสริมความ เช่น 了 le "แล้ว" 嘛 ma "...น่า..."

(11) คำเลียนเสียง คำเลียนเสียงเป็นคำที่เลียนเสียงธรรมชาติ เช่น 咚 dōng "ตม" 呼 噜 呼 噜 hūlūhūlū "พื้พื้"

(12) คำอุทาน คำอุทานเป็นคำที่ใช้เรียก หรือ ขานรับ หรือ เป็นเสียงที่เปล่งออกมาเพื่อแสดงอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น 哎呀 aiya "ไอโธ" 喂 wèi "ฮัลโหล"

เราจะสังเกตได้ว่า ท่านหลิว หยวหวา จำแนกชนิดของคำโดยพิจารณา ลักษณะการปรากฏทางไวยากรณ์และความหมาย

ในภาษาไทยผู้วิจัยเห็นว่าชนิดของคำของพระยาอุปถัมภ์ศิลปสารมีส่วน คล้ายคลึงกับชนิดของคำในภาษาจีน จึงจำแนกชนิดของคำในภาษาไทยตามพระยาอุปถัมภ์ศิลปสาร

พระยาอุปถัมภ์ศิลปสาร (2522 : 70-112) ได้จำแนกชนิดคำออกเป็น 7 ชนิด ได้แก่ 1. คำนาม 2. คำสรรพนาม 3. คำกริยา 4. คำวิเศษณ์ 5. คำบุพบท 6. คำสันธาน 7. คำอุทาน

จะเห็นได้ว่าชนิดของคำในภาษาไทยมีน้อยกว่าภาษาจีน ชนิดของคำที่ภาษาไทยขาดไป ได้แก่ 1. คำลักษณนาม 2. คำบอกจำนวน 3. คำคุณศัพท์ 4. คำช่วย 5. คำเลียนเสียง

คำลักษณนาม พระยาอุปถัมภ์ศิลปสารจัดเป็นคำนามชนิดย่อยชนิดหนึ่ง คำบอกจำนวน ท่านจัดอยู่ในประเภทคำวิเศษณ์เรียกว่าประมาณวิเศษณ์

คำคุณศัพท์ ท่านก็จัดอยู่ในประเภทคำวิเศษณ์เช่นเดียวกันเรียกว่าลักษณวิเศษณ์ คำเลียนเสียงท่านจัดอยู่ในคำอุทาน ส่วนคำช่วยนั้นคำช่วยโครงสร้างในภาษาจีนบางคำ เช่น คำ 的 de อาจเทียบได้กับประพันธสรรพนาม ส่วนคำช่วยเสริมความบางคำอาจจัดอยู่ในประเภทคำกริยานุเคราะห์

ในชนิดคำทั้งหมด 12 ชนิดนั้น ผู้วิจัยเห็นว่ามีความ 3 ชนิดที่ควรจะอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจตรงกัน ได้แก่ 1. คำคุณศัพท์ 2. คำวิเศษณ์ 3. คำเลียนเสียง

1. คำคุณศัพท์ พระยาอุปถัมภ์ศิลปสารไม่ได้จำแนกออกเป็นคำชนิดหนึ่งต่างหาก แต่จัดอยู่ในคำวิเศษณ์ ท่านได้กล่าวไว้ว่า "คำวิเศษณ์นี้ภาษาฝรั่ง เช่น อังกฤษ ฯลฯ เขามีเป็น 2 รูป คือ รูปหนึ่งใช้ประกอบนามและสรรพนาม เราเรียกว่า "คุณศัพท์" และอีกรูปหนึ่งใช้ประกอบกริยา คุณศัพท์และประกอบวิเศษณ์ด้วยกันอีกชั้นหนึ่งเราเรียกว่า "กริยาวิเศษณ์" เพราะในภาษาเขามีรูปต่างกัน ... ในภาษาไทยมีรูปอย่างเดียวกันทั้งหมดจึงเรียกว่า คำวิเศษณ์ทั่วไป" (2522 : 87-88)

จะเห็นได้ว่าท่านได้สังเกตเห็นถึงลักษณะพิเศษของภาษาไทยอย่างหนึ่งคือ "คำวิเศษณ์" ไม่ต้องเปลี่ยนรูปคำตามหน้าที่เหมือนภาษาอังกฤษ

ดร.วิจิตร ภาณุพงศ์ (2524 : 54-56) มิได้รวมคำคุณศัพท์ไว้กับคำวิเศษณ์ แต่ได้แยกเป็นอีกชนิดหนึ่งต่างหากเรียกว่า "คำคุณศัพท์"

ดร.นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 8) มิได้กล่าวถึงคำคุณศัพท์

แต่คำที่ คร.วิจิตร ภาณุพงศ์ เรียกว่า คุณศัพท์นั้น คร.นววรรณ พันธุเมธา เรียกว่า "คำกริยาแสดงสภาพ"

ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นคล้อยตาม คร.วิจิตร ภาณุพงศ์ และ คร.นววรรณ พันธุเมธา คือแยกคำคุณศัพท์เป็นคำชนิดหนึ่งต่างหาก

คำคุณศัพท์ เมื่อใช้ขยายคำกริยา (ในบางกรณีมีคำ "อย่าง" ปรากฏร่วม) นักไวยากรณ์บางท่านอาจจะเห็นว่าชนิดของคำก็ควรจะเปลี่ยนซึ่งจะเรียกเป็น "คำวิเศษณ์" แต่นักไวยากรณ์บางท่านเห็นว่า คำคุณศัพท์ไม่ว่าจะขยายคำกริยาหรือคำนามก็ยังคงเรียกว่าคำคุณศัพท์ ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยจะถือว่าคำคุณศัพท์ไม่ว่าจะขยายคำนาม หรือ ขยายคำกริยาก็ยังคงเรียกว่าคำคุณศัพท์

2. คำวิเศษณ์ คำวิเศษณ์มีลักษณะการปรากฏสำคัญที่ต่างจากคำกริยาหรือ คำคุณศัพท์อยู่ 2 ประการ คือ 1. จะปรากฏแต่ลำพังไม่ได้ 2. โดยปกติจะปรากฏร่วมกับคำกริยา หรือ คำคุณศัพท์ แต่จะไม่ปรากฏร่วมกับคำนาม ยกเว้นในกรณีที่ภาคแสดงมีแต่คำนามไม่มีคำกริยา

คำที่ผู้วิจัยเรียกว่าคำวิเศษณ์นี้ตรงกับคำหลายชนิดของนักไวยากรณ์ไทย เช่น ตรงกับคำบ่งเวลา คำบอกความดี คำบอกผู้ทำร่วม คำบอกความเห็น คำบอกโอกาสและคำปฏิเสธของ คร.นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 41-52) และตรงกับคำช่วยคำกริยา คำปฏิเสธและคำกริยาวิเศษณ์ของ คร.วิจิตร ภาณุพงศ์ (2524 : 56-59 , 63-64)

3. คำเลียนเสียง พระยาอุปกิตศิลปสารมิได้แยกคำเลียนเสียงกับคำอุทานออกจากกันเป็น 2 ชนิด ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยจะถือตามภาษาจีนโดยแยก "คำเลียนเสียง" เป็นคำชนิดหนึ่งและ "คำอุทาน" เป็นคำอีกชนิดหนึ่ง

คำจำกัดความ

คร.ประไพ มโนมัยวิบูลย์ เขียนไว้ว่า "ประโยคความเดียว คือ ประโยคที่มีหน่วยประธานหนึ่งหน่วยและหน่วยภาคแสดงหนึ่งหน่วย โดยปกติประโยคความเดียว

ในภาษาจีนจะมีหน่วยประธานอยู่ต้นประโยคตามด้วยหน่วยภาคแสดง" (2529 : 102) "ประโยคความเดียว" ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยจะยกตามแนวความคิดของ คร.ประพิณ มโนมัยวิบูลย์ ดังกล่าว

สำหรับภาคแสดงนั้น คร.ประพิณ มโนมัยวิบูลย์ ได้เขียนไว้ว่า "หน่วยภาคแสดง คือ หน่วยกริยาที่เป็นส่วนแสดงความเห็น บรรยาย อธิบาย หรือ วิจารณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับหน่วยประธานในประโยคนั้น ๆ " (2529 : 96)

ตามข้อมูลที่ได้พบ ภาคแสดงในประโยคความเดียวทั้งภาษาจีนและภาษาไทย นอกจากประกอบด้วยหน่วยกริยาแล้ว ยังมีแบบที่คำกริยาไม่ปรากฏ คือ จะประกอบด้วยคำนาม หรือ คำนามกับคำขยาย ภาคแสดงเช่นนี้มักไวยกรณ์จีนและไทยบางท่านเห็นว่าเป็นแบบที่ละคำกริยาไป แต่บางท่านก็เห็นว่าภาคแสดงเช่นนี้ต่างกับภาคแสดงที่มีคำกริยาปรากฏ เช่น หลิว ย้วยหว่า (劉 月 華 Liú Yuè-huá และคณะ 1983 : 418) เห็นว่า "ภาคแสดงที่เป็นคำนามส่วนใหญ่จะเติมคำกริยา 是 shì "เป็น" ได้ เมื่อเติมคำกริยา 是 shì "เป็น" แล้ว ความหมายของประโยคอาจจะไม่เปลี่ยน แต่โครงสร้างของประโยคจะเปลี่ยนไป" เต็ง ผุหนาน (鄧 福 南 Dèng Fú-nán และคณะ 1983 : 126) เห็นว่า "เมื่อภาคแสดงที่เป็นคำนามมีคำกริยา 是 shì "เป็น" เติมเข้าไปแล้ว โครงสร้างของภาคแสดงจะเปลี่ยนไป (กลายเป็นโครงสร้างกริยา + กรรม) และความหมายก็เปลี่ยนไปด้วย ภาคแสดงที่มีแต่คำนามจะมีความหมายบอกเล่าธรรมดา แต่เมื่อเติมคำกริยา เข้าไปความหมายจะหนักแน่นขึ้น"

ผู้วิจัยเห็นว่าประโยคความเดียวในภาษาไทยก็มีลักษณะคล้ายกัน คือ มีภาคแสดงแบบที่คำกริยาไม่ปรากฏ แต่ก็จะมีคำกริยา (ส่วนใหญ่จะเป็นคำกริยา "เป็น") เข้าไปได้ ในภาษาพูดทั่ว ๆ ไปภาคแสดงที่คำกริยาไม่ปรากฏมีใช้อยู่ไม่น้อย ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาลักษณะการปรากฏของคำในภาคแสดง ฉะนั้นผู้วิจัยจะถือว่าภาคแสดงที่มีคำนามปรากฏแต่ไม่มีคำกริยาปรากฏเป็นภาคแสดงอีกแบบหนึ่งแตกต่างจากแบบที่มีคำกริยาปรากฏ

สรุปแล้ว ภาคแสดงในวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะมีความหมายดังนี้

ภาคแสดงเป็นส่วนหนึ่งที่แสดงความเห็น บรรยาย อธิบาย หรือ วิจารณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับประธานในประโยคนั้น ๆ และโดยปกติภาคแสดงจะปรากฏอยู่หลังประธาน ภาคแสดงในประโยคความเดียวอาจจะมี หรือ ไม่มีคำกริยาปรากฏก็ได้

เครื่องหมายที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องหมายที่ใช้ถอดเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนในวิทยานิพนธ์นี้ถอดเสียงภาษาจีนตามระบบ 漢語拼音方案 Hanyǔ pīnyīn fāng'àn (ระบบการผสมอักษรภาษาจีน) ซึ่งเป็นสัทอักษรที่ใช้ถอดเสียงภาษาจีนอย่างเป็นทางการในประเทศจีน (1981 : 2-13)

1. เสียงพยัญชนะต้น

เสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีนกลางมี 23 เสียง สัทอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะต้นมีดังนี้

<u>สัทอักษร</u>	<u>คำอธิบาย</u>	<u>ตัวอย่าง</u>
b	เทียบได้กับเสียง ป	八 bā "แปด"
p	เทียบได้กับเสียง พ	怕 pà "กลัว"
m	เทียบได้กับเสียง ม	媽 mā "แม่"
f	เทียบได้กับเสียง ฟ , ฝ	飯 fàn "ข้าว"
d	เทียบได้กับเสียง ท	大 dà "ใหญ่"
t	เทียบได้กับเสียง ท	他 tā "เขา"
n	เทียบได้กับเสียง น	那 nà "นั่น"
l	เทียบได้กับเสียง ล	來 lái "มา"
z	คล้ายกับเสียง จ โดยปลายลิ้น จะแตะอยู่หลังฟันล่างก่อนออกเสียง	在 zài "อยู่"
c	คล้ายกับเสียง ฉ ตำแหน่งของลิ้น	擦 cā "เช็ด"

<u>สัทอักษร</u>	<u>คำอธิบาย</u>	<u>ตัวอย่าง</u>
	เหมือนกับออกเสียง z	
s	เทียบได้กับเสียง ส	三 sān "สาม"
zh	คล้ายกับเสียง จ โดยยก ปลายลิ้นขึ้นไปแตะเพดานแข็ง ส่วนหน้าก่อนออกเสียง	站 zhàn "ยืน"
j	คล้ายเสียง จ โดยลิ้นส่วน หน้าแตะเพดานแข็งส่วนหน้า ก่อนออกเสียง	江 jiāng "แม่น้ำ"
ch	คล้ายเสียง ฉ ตำแหน่งของ ลิ้นเหมือนออกเสียง zh	茶 chá "ใบชา"
q	คล้ายกับเสียง ช , ฉ ตำแหน่ง ลิ้นเหมือนออกเสียง j เสียง q จะปรากฏร่วมกับเสียงสระ หน้าเท่านั้น	七 qī "เจ็ด"
sh	เทียบได้กับเสียง sh ในภาษา อังกฤษ	書 shū "หนังสือ"
r	คล้ายกับเสียง r ในภาษาอังกฤษ แต่ท่อนออกเสียงปลายลิ้นห่อไป ทางเพดานแข็ง	人 rén "คน"
x	คล้ายกับเสียง ช โดยให้ลิ้นมีตำแหน่ง เหมือนที่จะออกเสียง อี	小 xiǎo "เล็ก"
g	เทียบได้กับเสียง ก	跟 gēn "ด้วย , กับ"
k	เทียบได้กับเสียง ข , ค	看 kàn "ดู , มอง"
h	คล้ายกับเสียง ห และ ฮ แต่เล็ก กว่าเสียง ห ในภาษาไทย	紅 hóng "แดง"

<u>สัทอักษร</u>	<u>คำอธิบาย</u>	<u>ตัวอย่าง</u>
y	1) เทียบได้กับเสียง ย 2) ถ้าอยู่หน้าสระ u จะออกเสียงคล้าย ย โดยที่ปากมีตำแหน่งเหมือนกับจะออกเสียง อู 3) ถ้าอยู่หน้าสระ i จะไม่ออกเสียง	有 yǒu "มี" 魚 yú "ปลา" — yī "หนึ่ง"
w	เทียบได้กับเสียง ว	爲 wèi "เพราะว่า"

2. พยัญชนะสะกด

เสียงพยัญชนะสะกดในภาษาจีนมี 2 เสียง สัทอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะตัวสะกดมีดังนี้

<u>สัทอักษร</u>	<u>คำอธิบาย</u>	<u>ตัวอย่าง</u>
n	เทียบได้กับเสียงพยัญชนะท้ายในแม่ กน 看 kàn "ดู"	
ng*	เทียบได้กับเสียงพยัญชนะท้ายในแม่ กง 糖 táng "น้ำตาล"	

3. เสียงสระ

1) สัทอักษรแทนเสียงสระเดี่ยว เสียงสระเดี่ยวในภาษาจีนมี 8 เสียง สัทอักษรที่แทนเสียงสระเดี่ยวนี้นี้

<u>สัทอักษร</u>	<u>คำอธิบาย</u>	<u>ตัวอย่าง</u>
a	เทียบได้กับเสียง อา	馬 mǎ "ม้า"
e	1) คล้ายกับเสียง เออ 2) ถ้าอยู่หลังเสียง y ก็ออกเสียงคล้ายกับเสียง เอ	喝 hē "ดื่ม" 夜 yè "กลางคืน"

* เสียงพยัญชนะ ng ใช้เป็นพยัญชนะสะกดเท่านั้น

สัทอักษร	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
i	1. ถ้าไม่มีตัวพยัญชนะสะกด ก็เทียบได้กับเสียง อี	你 nǐ "เธอ , คุณ"
	2. ถ้ามีพยัญชนะสะกดก็เทียบได้กับเสียง อี	林 lín "ป่า"
	3. เทียบได้กับเสียง อี	子 zǐ "ลูก"
	เสียงสระนี้จะปรากฏเฉพาะ	次 cì "ครั้ง"
	หลังพยัญชนะ z c s zh ch	死 sǐ "ตาย"
	sh และ r เท่านั้น	紙 zhǐ "กระดาษ"
		吃 chī "กิน"
		失 shī "หาย"
		日 rì "วัน ตะวัน"
o	คล้ายกับเสียง โอ + อะ	我 wǒ "ฉัน"
u	เทียบได้กับเสียง อู	路 lù "ถนน , ทาง"
ü	เทียบได้กับเสียง อี + อู	綠 lǜ "เขียว"
er	คล้ายกับเสียง เออ แต่ปลายลิ้น	二 èr "สอง"
	ต้องห่อไปแตะเพดานแข็ง	
ê	เทียบได้กับเสียง เอะ	疑 ê "เอะ" *

* เสียงสระ ê นี้ใช้ตามลำพังน้อยมากมักจะใช้ร่วมกับเสียงสระ i และ ü เป็นเสียงสระผสม ie และ üe การเขียนเสียงสระ e ในเสียงสระผสมจะเขียนโดยละเครื่องหมาย ^ ใช้แค่รูป e

2) สัทอักษรแทนเสียงสระผสมสองเสียง เสียงสระผสมสองเสียงภาษาจีนมี 11 เสียง สัทอักษรที่แทนเสียงสระผสมสองเสียงมีดังนี้

<u>สัทอักษร</u>	<u>คำอธิบาย</u>	<u>ตัวอย่าง</u>
ai	เทียบได้กับเสียง ไอ	來 lái "มา"
ei	เทียบได้กับเสียง เอ + อี	飛 fēi "บิน"
ao	เทียบได้กับเสียง เอา , อาว	老 lǎo "แก่"
ou	เทียบได้กับเสียง โอ + อู	手 shǒu "มือ"
ia	คล้ายกับเสียง อี + อา	下 xià "ลง"
ie	คล้ายกับเสียง อี + แอะ	借 jiè "ยืม"
io*	คล้ายกับเสียง อี + โอ	兄 xiōng "พี่ชาย"
ua	คล้ายกับเสียง อัว + อา	花 huā "ดอกไม้"
uo	คล้ายกับเสียง อัว + โอ	說 shuō "พูด"
üa**	คล้ายกับเสียง อี + อู	犬 quǎn "สุนัข"
üe***	คล้ายกับเสียง อี + อู + แอะ	雪 xuě "หิมะ"

3) สัทอักษรแทนเสียงสระผสมสามเสียง เสียงสระผสมสามเสียงในภาษาจีนมี 4 เสียง สัทอักษรที่แทนเสียงสระผสมสามเสียงมีดังนี้

<u>สัทอักษร</u>	<u>คำอธิบาย</u>	<u>ตัวอย่าง</u>
iao	คล้ายกับเสียง อี + อา + โอ	票 piào "บัตร"

* เสียงสระ io นี้จะปรากฏร่วมกับตัวสะกด ng เสมอ

** เสียงสระ üa นี้จะปรากฏร่วมกับตัวสะกด n เสมอ

*** เสียงสระ üa และ üe เมื่อปรากฏร่วมกับพยัญชนะต้น j, q และ x

จะเขียนโดยละเครื่องหมาย ü เป็น ua และ ue

สัทอักษร	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
iou*	เทียบได้กับเสียง อี + โอ + อู	牛 niú "วัว"
uai	เทียบได้กับเสียง อู + อา + อี้	快 kuài "เร็ว"
uei**	เทียบได้กับเสียง อู + เอ + อี้	追 zhuī "ไล่"

4) เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนมี 4 เสียง เครื่องหมายที่ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนมีดังต่อไปนี้

เครื่องหมาย	ระดับเสียง	ตัวอย่าง
เสียงที่หนึ่ง	55	媽 mā "แม่"
เสียงที่สอง	35	麻 má "ปอ , ผ้าย"
เสียงที่สาม	214	馬 mǎ "ม้า"
เสียงที่สี่	51	罵 mà "คำ"

อนึ่ง คำที่ออกเสียงเบาจะไม่มีเครื่องหมายแทนเสียง เช่น 吧 ba "นะ เอะ" (ประพิน มโนมัยวิบูลย์ 2521 : 4)

นอกจากนี้ ในวิทยานิพนธ์ยังใช้เครื่องหมายต่าง ๆ อีกดังนี้

- * ใช้กำกับหน้าประโยคที่เจ้าของภาษาไม่ยอมรับ
- + ใช้ค้นค่าบอกจำนวนกับลักษณนาม และคำบุพบทกับคำนาม

เพื่อแสดงว่าคำ 2 ชนิดที่ค้นด้วยเครื่องหมายนี้มักจะปรากฏร่วมกัน แต่ในบางกรณี คำลักษณนาม คำบุพบท อาจจะไม่ปรากฏก็ได้

* เสียงสระผสม iou นี้ตามระบบการผสมสัทอักษรจีนกำหนดให้ใช้เป็นรูป in เมื่อใช้บันทึกเสียงอ่านของคำ

** เสียงสระผสม uei นี้ตามระบบผสมสัทอักษรกำหนดให้ใช้เป็นรูป ui เมื่อใช้บันทึกเสียงอ่านของคำ

[] ใช้กำกับคำกริยา คำนามที่เป็นกรรมในบทที่ 5 และ
บทที่ 6 เพื่อให้แยกออกจากคำขยาย

() ใช้ในตัวอย่างบางประโยคซึ่งคำในวงเล็บนั้น อาจจะ
ไม่ปรากฏก็ได้

- น. อักษรย่อของคำนาม
- ส. อักษรย่อของคำสรรพนาม
- ก. อักษรย่อของคำกริยา
- ค. อักษรย่อของคำคุณศัพท์
- ว. อักษรย่อของคำวิเศษณ์
- บุพ. อักษรย่อของคำบุพบท
- ลน. อักษรย่อของคำลักษณนาม
- จน. อักษรย่อของคำบอกจำนวน
- ลส. อักษรย่อของคำเลียนเสียง

อักษรย่อดังกล่าวนี้ใช้เฉพาะในการวางของบทที่ 5 เท่านั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย